

Witte nog

De gebruikte foto's komen o.a. uit het archief van Wim Pompen. Verder zijn er foto's van Mary Verhagen-van Draanen en Erik van Asten. De tekst is geschreven op basis van hetgeen verteld is in De Huiskamer.

i 16 februari 2020

Het verhaal van

DE KRAAMZUSTER EN DE HOPMAN.

Jo en Marinus de Win- van Rooij.

Bij de winkel van Marinus de Win komen wij het romantische verhaal tegen van Jo en Marinus.

Het verhaal begint op 17 februari 1956.

De winter van 1955 1956 was in Europa de winter met veruit de koudste maand van de 20^e eeuw. De gemiddelde temperatuur was in februari - 6,7graden wat 10 graden kouder is dan het normale temperatuurgemiddelde voor deze maand. Gedurende vrijwel de hele maand februari bleef het zowel overdag als 's nachts vriezen, vaak streng.

Witte nog

Jo van Rooij (1933) 23 jaar, woonde in Son, in Ekkersrijt. Het was het Ekkersrijt nog van voordat het winkelgebied en woonboulevard was. Jo was kraamverzorgster. Zij werkte in het gebied van Kraamcentrum Geldrop. Heeze en Leende hoorden daar ook bij wat hulp verlening betrof, indien dat nodig was. Op 17 februari 1956 komt er een oproep naar Jo voor kraamhulp in gezin Sweegers in Leende. Jo pakte haar weekendtas in en reisde door sneeuw en kou af naar Leende. Dat betekende vanuit Son eerst met de bus naar Eindhoven en daarna met de bus naar Leende.

Door de slechte weersomstandigheden was ze uren onderweg. Om bij de bus in Son te komen moest ze een half uur op haar platte kraamzuster schoenen door de gladde en koude sneeuw lopen. De bus was niet op tijd vanwege de slechte weersomstandigheden. Eenmaal in de bus, ging deze maar zeer langzaam vooruit vanwege de gladheid. Op station Eindhoven moest ze overstappen op de bus naar Leende. Maar wat denk je, een en al chaos en geen enkele bus op tijd vanwege de slechte weersomstandigheden. Na al deze uren reizen kwam ze uiteindelijk in Leende bij de kerk aan. Nu moest Jo op zoek naar de familie Zweegers. De mensen wezen haar de weg en te voet door de sneeuw ging Jo naar Boschhoven. Ze was dus te laat voor de bevalling. In het gezin Sweegers was grote blijdschap. Zij hadden al drie zonen en nu was er een dochttertje, Mieke geboren. Gery lag in de box. Hij was eigenlijk ook nog een baby, elf maanden oud. Jo kwam hier voor 10 dagen kraamhulp. Zij bleef al die tijd overnachten bij de familie Sweegers, want terug naar huis reizen kon natuurlijk niet. Bovendien moest ze zowel in de avond als in de morgen zorg verlenen. Ze mocht boven slapen op een grote kamer waar ook baby Gery sliep. De andere zonen waren Hans en Bert.

Het vroom alle dagen hard. Cor werkte bij fotograaf Kirsch. Hij ging op de solex, maar moest zich warm inpakken,

Deze kraamzorg was voor Jo het eerste contact met Leende. Anneke Sweegers is na de kraamperiode brieven gaan schrijven met Jo. Na een jaar schreef Anneke dat er iemand steeds naar

Witte nog

hun kraamzuster met die mooie glimlach vroeg. In 1957 kwam er voor Jo een oproep om een kraam te komen doen in de Julia-nastraat in Leende. Dat was in het gezin van Frans en Ciska van Dijk. Inmiddels wisten Cor en Anneke Sweegers drommels goed wie die persoon was die informeerde naar hun kraamzuster. En zij dachten dat Marinus wel een heel geschikte partner zou zijn voor Jo. Tijdens de kraamzorgperiode bij Frans van Dijk waren er gildefeesten in Leende. Frans was voorzitter van het gilde Sint Catharina en Sint Barbara. Voor Frans en Ciska was dit het 7^e kind. Jo werd gevraagd om de hele zondag bij het gezin van Dijk te blijven. Het idee daarachter van Cor en Anneke was dat Jo zou gaan dansen in de danstent die door het gilde ter ere van het gildefeest was gezet, Jo sliep tijdens deze kraamzorgperiode bij Sweegers. Zij had enkel haar kraamzorguniform bij zich, geen kleren om mee te gaan dansen.

Cor en Anneke regelden een bruine rok en een gele bloes. Dat was geschikte kleding om mee te gaan dansen. Ciska van Dijk had een mooie jas in de maat van Jo, een grijze duster en ze had passende dansschoenen. Lakschoenen met een mooie gesp. De danstent stond in de Broekakkers. Jo ging in haar geleende kleren alleen naar de danstent en vond het maar niets. Daar stond ze dan in haar gele bloesje en haar bruine rok, op haar dansschoenen en ze voelde zich heel alleen in deze tent vol mensen. Toen ze een tijdje binnen was zag ze een bekende en kon ze zich daar bij aansluiten. En nu maar wachten op de veelgenoemde Marinus. Jo wist wel wat hij aan zou hebben, maar niet hoe hij er uit zag. En jawel hoor daar kwam iemand binnen met de beschreven grijze colbert met een embleem van de verkenners op zijn rever. Een mooie man met een bos krulhaar, Hij kwam naar haar toe en ging met haar dansen. Later gingen ze een stukje wandelen. Het eindpunt was het café van Asten waar de vrienden van Marinus waren. 's Avonds bracht Marinus haar naar Sweegers. Jo vond Marinus wel een stuk met zijn mooie blazer aan.

Marinus gaf aan dat hij wel nader kennis met haar wilde maken, maar dat hij nu geen tijd had. Hij was druk met werk en met de verkenners. Hij zou schrijven.

Witte nog

Het werd Pinksteren en Jo was 2e Pinksterdag vrij. Ze had niets gehoord van Marinus. Ze besloot hem een brief te schrijven. Ze ging naar boven om dat te doen. Ze schreef in de brief dat als hij niet meer tijd had, het voor haar niet meer hoefde. De brief was geschreven en klaar om verstuurd te worden. Op dat moment werd Jo naar beneden geroepen door haar vader. Haar vader zei, Jo er unne mens voor jou. Jo dacht, daar gaat mijn vrije middag. Zeker iemand die mij komt halen voor een bevalling. En daar stond Marinus in vol ornaat met een grote loden jas aan druppelend van de regen. Wat bleek? Jo woonde in Eerde op nummer 4. Marinus was op de fiets op zoek gegaan naar huisnummer 4. Kleine woonkernen hebben geen naam-bordjes. Het eerste 'dorpje' waar hij kwam

was Aarschot, maar Marinus wist dat niet en ging op zoek naar nummer 4. Nummer 4 bleek niet het huis waar Jo woonde. Hij stapte op zijn fiets en ging verder. Hij zag een volgend 'dorpje' en dacht, dat moet het dan zijn. Dit was Kieviet. Op nummer 4 geen Jo. Dus dan maar weer verder. Een nieuw 'dorpje' verscheen, dat was Kemenade. Ook hier wel een nummer 4 maar geen Jo. Na deze verschillende dorpjes liet Marinus de moed niet zakken en ging door naar het volgende 'dorpje' Eckersrijdt. En daar was hij na heel lang zoeken eindelijk bij nummer 4 van het huis waar Jo woonde. Nu eindelijk had hij het gevonden! De brief hoefde niet meer op de post. Toen begon de verkering. Die duurde 4 jaar. Ze schreven elke week brieven. Over en weer. Elke week op donderdag kwam de brief binnen. Bij Jo thuis waren 9 kinderen en 2 ouders. Marinus was de 12^e aan tafel. Jo was de oudste thuis. Toen ze thuis wegging voor de verpleegopleiding nam haar zus die 5 jaar jonger was, de zorgtaken van haar over. Jo ging een keer helpen bij de boerderij van de opa en opoe van Jo in Volkel. Dat is 35 km van Son. Tante Martina had haar pols gebroken. Na maanden hulp op de boerderij stuurde de moeder van Jo haar een kaartje met de mededeling dat ze toestemming gaf aan Jo om naar de kraamopleiding te gaan. Haar moeder vond het moeilijk om haar los te laten. Toen Jo 14, 16 en 18 jaar was,

Witte nog

werden er nog broertjes en zusjes van haar geboren. Jo had veel zorgtaken. Tijdens de verwachtingstijd lag haar moeder vaak in bed. Moeder was ook vaak ziek. Jo wist dat ze deze 3 jongste broertjes en zusjes zou missen als ze wegging. Jo heeft als kind weinig mogen 'buiten spelen'. In 1951 kreeg haar broertje TBC. Op de zondagmiddagen kwam Marinus haar om 14u op de fiets ophalen in de plaatsen waar Jo werkte of op het kraamcentrum. Van Budel tot Best, Geldrop, Heeze, Nuenen, Leende waar Jo ook werkte.

Tijdens de verkeringstijd haalde Marinus alle diploma's. Kruidenier, tabak, wijnen enz.

Een jaar voor het trouwen verloofden Jo en Marinus.

Jo zat als wijkkraamverzorgster in Geldrop in het wijkcentrum. Dat vond Marinus niets. Ze moest dan of steeds thuis bij de telefoon blijven of vaak bij mensen gaan helpen ver van huis. Ze moest dan vanaf het werk alleen naar huis. Er was dan geen tijd voor een wandelingetje.

Ze gingen nooit op vakantie. Jo herinnert zich één uitstapje. Van een chauffeur van de bus mocht Marinus een scooter lenen. Ze zouden ze naar Limburg gaan op deze scooter.

Ze wandelden vaak op zondag en bezochten dan regelmatig een vaste plek aan de bosrand om bij te kletsen. Jo moest ook vaak Marinus overhoren als er een tentamen of examen voor de deur stond. Jo had het gevoel dat ze werden bekeken. En dat bleek ook zo te zijn. Iemand wist kennelijk ook dat ze daar regelmatig zaten. Hij zei een keer zo terloops, 'jullie hebben daar wel een gezellig plekje en ik zag dat jullie zelfs een deken meenamen achter op de fiets'. Maar Jo zei, heel verontwaardigd: "Dat was Marinus zijn regenjas."

Als Jo naar de Win ging, ging ze met de bus. .

Jo sliep dan bij tante Nella Dijkhof. Het afscheid nemen 's avonds gebeurde bij de put. Als het buiten koud was, kreeg Jo het natuurlijk koud buiten. Als ze binnen kwam zei tante Nella. 'Kom maar gauw bij de haard zitten, ik heb hem wat extra opgestookt'.

Toen ze trouwden werd er een noodwoning gemaakt achter in de

Witte nog

tuin van groenteboer De Win.

Jo en Marinus zijn in 1961 getrouwd. Ze was meteen in verwachting. Het was zo koud dat alles bevroor in dat huisje. Met Kerstmis werd er na de nachtmis met zijn allen gegeten bij Kobus de Win. Juffrouw Hackfoordt werd daar ook voor uitgenodigd.

Het werk van Jo na het trouwen was het afwerken van het huis. Alles moest geverfd worden. Een vriend van Marinus, Kees de Waal, getrouwd met Til van Asten was erg ziek en overleed in 1961. Op de dag van zijn sterven was Marinus daardoor heel laat

Marinus en Jo de Win van Rijsd puzeren hier met hun nog jonge kroont vader hun 'nieuwe' kerstdecoratie in het aan het Overhoedse diel van de Overhoedse. Voorheen was daar het oude café van de familie Baudouin gevestigd. In dit café werd in 1929 meerkalich DGGJ aan de zij van Leende verenigingen opgevoerd. Op de foto Marinus en Jo samen met hun kinderen Jaak, Hans en Gertrude.

thuis. Jo was heel ongerust. En voelde zich heel alleen

In 1967 ging Marinus naar zijn familie om te praten over het opsplitsen van de zaak. Jo en Marinus gingen toen naar het voormalig pand café Baudouin. Maar dat gebouw is van 1875. Er

Witte nog

moest heel veel aan gebeuren.

Jo en Marinus hebben er jarenlang een prima groentezaak gehad.

